

Sygn. akt V.2 Ka 69/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Marcina Felsztyńskiego Prokuratora Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2018 r.

sprawy:

W. N. /N./

s. W. i E.

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy zast. art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 12 października 2017r. sygn. akt II K 275/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat Z. W. kwotę

420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn.akt V.2 Ka 69/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 października 2017r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał oskarżonego W. N. za winnego tego, że w okresie pomiędzy 5 sierpnia 2016r. a 31 sierpnia 2016r. w G. w sklepie (...) przy ul. (...) w krótkich odstępach czasu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zabrał w celu przywłaszczenia alkohol w postaci 5

sztuk whisky (...) o wartości 284,95zł, 12 sztuk wódki „Finlandia” o wartości 599,88zł, 10 sztuk whisky (...) o wartości 569,90zł powodując stratę o łącznej wartości 1454,73zł na szkodę (...) S.A. ustalając, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śl. z dnia 2 lipca 2015r. o sygn.akt VI K 989/13 obejmującego m.in. wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 19 lipca 2012r. wydanego w sprawie pod sygn.IX K 149/12 dotyczący skazania za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i przy zast. art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę łączną oskarżony odbył w okresie od dnia 8 stycznia 2012r. do dnia 10 stycznia 2012r., od dnia 25 listopada 2013r. do 29 kwietnia 2014r. i od dnia 14 października 2015r. do 4 stycznia 2016r., przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu jak i pokierowania swoim postępowaniem, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy zast. art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 230 § 2 kpk zarządził zwrócić sklepowi (...) w G. przy ul. (...) dwie płyty z zapisem monitoringu przechowywane w aktach sprawy, k. 21.

Na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat Z. W. kwotę 600zł plus 23% podatku Vat, łącznie 738zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na mocy art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił w całości oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego zaskarżając tenże wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając:

I.obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na jego treść, a mianowicie:

a) art. 167 kpk i art. 170 § 1 pkt 5 kpk przez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji na okoliczność, czy osoba widoczna na znajdujących się w aktach sprawy zapisach monitoringu to oskarżony – mimo, że zmierzał do ustalenia zasadniczej w sprawie okoliczności, a tym samym wniosek ten w oczywisty sposób nie zmierzał do przedłużenia postępowania,

b) art. 168 kpk przez niezwrócenie uwagi stron na fakty znane z urzędu;

II.obrazę prawa materialnego, tj. art. 12 kk przez jego błędne zastosowanie, podczas gdy nie sposób przyjąć, by oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w konsekwencji zdarzenia z poszczególnych dni rozpatrywane powinny być jako odrębne czyny stanowiące wykroczenia,

III.rażąca niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Podnosząc ww. zarzuty obrońca oskarżonego wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała, bowiem jej zarzuty i argumenty miały charakter czysto polemiczny, sprowadzając się do negowania ocen i ustaleń Sądu oraz zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz materiałów sprawy wynika ponad wszelką wątpliwość, iż Sąd Rejonowy miał rzeczywiste podstawy do oceny zeznań świadków D. Ż. i T. F. za wiarygodne. Oceny tych zeznań Sąd I instancji dokonał w sposób należyty bez naruszenia zasad określonych przepisami art. 4,5 i 7 kpk. Stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd I instancji analiza materiału dowodowego i wyprowadzone z niej wnioski nie zawierają błędów logicznych czy faktycznych. Za nietrafny uznać należy zarzut obrazę przepisów postępowania, a to art. 167 kpk i 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność

tożsamości oskarżonego i osoby uwidocznionej na monitoringu. W tym zakresie Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu meriti, iż wniosek ten ewidentnie zmierzał do przedłużenia postępowania. Obaj świadkowie D. Ż. i T. F. doskonale znali oskarżonego, z jego wcześniejszych przestępstw i ich rozpoznanie oskarżonego jako osoby uwidocznionej na monitoringu w trakcie dokonywanych kradzieży nie budziła i nie budzi wątpliwości. Na marginesie jedynie można dodać, iż takich wątpliwości nie miał również Sąd meriti, który oskarżonego znał z wcześniejszych spraw i również nie miał wątpliwości co do identyfikacji oskarżonego i osoby ujawnionej na monitoringu. W tej sytuacji powoływanie biegłego dla dokonania takiej identyfikacji w sposób oczywisty zmierzałoby do przedłużenia toczącego się postępowania. Za chybiony uznać należy również zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 12 kk. Zwrócić należy uwagę, iż oskarżony poszczególnych o tożsamym modus operandi czynów dopuszczał się w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tych samych warunków. Podkreślenia wymaga, iż celem działań oskarżonego nie były przypadkowe artykuły pierwszej potrzeby, lecz wysokogatunkowe alkohole. Świadczy to jednoznacznie o celowym działaniu oskarżonego w realizacji z góry powziętego zamysłu. Tym samym uznać należy, iż oskarżony działał przestępstwem ciągłym, zaś poszczególne jego zachowania w istocie stanowiły jedno przestępstwo z art. 278 § 1 kk. Również ostatni z zarzutów, a to rażącej niewspółmierności kary pozbawiony jest słuszności. Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi tylko wówczas gdy zastosowany ogół dolegliwości karnych za przypisane przestępstwa nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. A zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia – innymi słowy gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił fakt ograniczonej poczytalności oskarżonego, a tym samym zaburzenia jego procesu decyzyjnego. Z drugiej jednak strony Sąd miał w polu widzenia dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa oraz całkowitą nieskuteczność dotychczas stosowanych wobec niego kar. W tym kontekście orzeczona wobec oskarżonego kara żadną miarą nie może być postrzegana jako surowa i to w stopniu rażącym. Z tych powodów i w tej części brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Reasumując powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

SSO Jacek Myśliwiec